

Ἀνακουμπώθη ἀψούτοιχα, καμάρωσε καὶ ζώστη
Σιλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,66 (ἐκδ. Hesse-
ling - Pernot) «ἀνάθεμά με, βασιλεῦ, ὅταν στραφῶ καὶ
ἰδῶ τον | τὸ πῶς ἀνακουμπώνεται κατὰ τῆς μαγειρίας». **Συνών.** ἀνακλῶ **2 β**, ἀνακολλῶ **2 γ**, ἀνακολώνω **A 1**,
*ἀνακουντουρίζω, ἀναμαζεῦω **A 3**, *ἀναμπρα-
τσώνω, ἀναπειῶ **7**, ἀνασηκώνω **A 1**, συνών. δὲ τῆς
μετοχ. ἀνακλαῖστέ. **2)** Ἐτοιμάζομαι πρὸς τι πολλαχ.:
Μὴν ἀνασκουμπώνεσαι νὰ φύγῃς, δὲ σ' ἀφίνομε πολλαχ.
Ἀνασκουμπώσου καὶ τραῦα Πελοπν. Ἀνασκουμπώθηκε γιὰ
θέσι αὐτόθ. Ἐνεσκουβώθηκε νὰ τοῦ τοῖς παίξῃ Α.Κρήτ.
Ἀνασπουγώθη γιὰ καβγᾶ Κύθηρ. Ἀνασπουγωμένο σὲ βλέπω
αὐτόθ. **β)** Ἐντείνω τὰς προσπάθειάς μου Πελοπν.
(Δημητσάν.): Πρέπει ν' ἀνασκουμπωθῇς. **3)** Φέρω εἰς
πέρας, τελειώνω Σῦρ.: Νὰ τοῖς ἀνεκομπώσης ὅλες τοῖς
δουλειῖς. **Συνών.** τελειώνω.

ἀνασκουτεύω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *σκουτεύω ἢ κατ' εὐ-
θειαν ἐκ τοῦ οὐσ. σκουτί.
Ἀνακατεύω τὰ ἐνδύματα ἀναζητῶν τι: Τί ἀνασκου-
τεύεις ὅς τὸ φορτσέρι;

ἀνασκούφωτος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.
Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνασκούφωτος.
Ὁ μὴ φέρων σκουφον, κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν,
ἀσκεπής. **Συνών.** ἀκουκούλλιστος, ἀκουκούλλωτος,
ἀνακούτρουλλος **1**, ἀναμαλλάρης **2**, ἀναμαλλάρικος,
ἀναμαλλάρης **2**, ξεκουκούλλωτος, ξέσκουφος,
ξέσκούφωτος.

ἀνασκυβαλίζω ἀμάρτ. ἀναδκυβαλίζω Πόντ. (Κε-
ρασ.) ἀναδκυβαλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.)
ἡνασκυβαλίζω Καππ. (Φάρας.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ μεταγν. ρ. σκυβαλίζω.
1) Κοσκινίζω ἐκ νέου καὶ διὰ λεπτοτέρου κοσκίνου τὸ
ἄπαξ κοσκινισθὲν ἄλευρον Καππ. (Φάρας.) **2)** Μεταφ.
ἀναδιφῶ, διερευνῶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.):
Ντ' ἀναδκυβαλίεις ἀτουκέσ'; (τί ἀναζητεῖς αὐτοῦ; Ἐν τῷ
ντ' ἀναδκυβαλίεις ἀνάπτυξις τόνου εἰς τὴν πρώτην συλλα-
βὴν διὰ τὸ ἐρωτηματικὸν ντό) Κοτύωρ. || Φρ. Ντ' ἀναδκυ-
βαλίεις ἀίκα πράματα; (διατί φέρεις εἰς τὸ μέσον τοιαῦτα
πράγματα;) Κοτύωρ. **Συνών.** ἀνασκαλεύω **2**.

ἀνασκυβάλισμα τό, ἀμάρτ. ἀναδκυβάλισμα Πόντ.
(Κερασ.) ἀναδκυβάλισμα Πόντ. (Κερασ.) ἀναδκυβά-
λισμα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκυβαλίζω.
1) Ἀναδίφησης, διερεύνησις Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) **2)**
Μεταφ. ἀνακίνησις λησμονηθέντων πραγμάτων Πόντ.
(Κερασ.)

ἀνασκύλλω ἀμάρτ. ἀνεσκύλλω Κάρπ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σκύλλω.
Ἀνακινῶ, ἀνακατεύω: Ἀνεσκύλλω τὰ ροῦχα.

ἀνασκυφτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνασκυφτός.
Μὲ κεκαμμένα τὰ γόνατα καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίση τις τὴν
γῆν, ὀκλαδόν. **Συνών.** ἀνακούρκουδα **1**, ἀνακουρ-
κούδι, *ἀνακουρκουδιστά.

ἀνασμα τό, Κεφαλλ. ἀνᾶσμαν Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.)
ἀνασμα ἢ, Πόντ. (Χαλδ.) ἀνᾶσμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Χαλδ.) ἀνᾶσμά Πόντ. (Σάντ.) ἀνᾶσμα Πόντ. (Ἀργυρόπ.
Τραπ.) ἀνᾶσμά Πόντ. (Χαλδ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἄσμα.

1) Ἡ μετὰ δυσκολίας ἀναπνοή, ἄσθμα Κεφαλλ.
Συνών. ἄσμα. **2)** Ἀναπνοή Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ.
Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Κρατῶ τὴν ἀνᾶσμα μ'
Τραπ. Ἐκόπεν ἡ ἀνᾶσμα μ' αὐτόθ. Παίρω ἀνᾶσμαν Ἀργυ-
ρόπ. Ἀνᾶσμαν ἢ παίρω (δὲν παίρνω) Κοτύωρ. Ἀνᾶσμαν
νὰ παίρ' ἢ ἐπορεῖ (δὲν ἡμπορεῖ) αὐτόθ. Γαναχτεμένα
παίρει ἀνᾶσμαν (μετὰ δυσκολίας ἀναπνέει) Κερασ. || Φρ.
Ὅσπου νὰ παίρῃς ἀνᾶσμαν (τάχιστα) Κερασ. Ὅσον ἀνᾶσμαν
(ἀπνευστί, μονορροῦφι) ἐπὶ τῆς πόσεως ὑγροῦ τινος)
αὐτόθ. Ἀσ' σὸν κόλον παίρ' ἀνᾶσμαν (ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνως
ἐργαζομένου, τοῦ μοχθοῦντος) Χαλδ. Ἀνᾶσμαν νὰ παίρω
ἢ ἀφίνοι με (δὲν μὲ ἀφίνοι νὰ ἀναπαυθῶ οὐδ' ἐπὶ μικρὸν)
Κερασ. **Συνών.** ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα **2**.

ἀνάσμαιμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασμαιίνω.

Ἀναπνοή: Παίρω ἀνάσμαιμαν. **Συνών.** ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα **2**.

ἀνασμαιίνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνασμα. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνασθμαιίνω.

1) Ἀναπνέω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Φρ.

Ἐχει καὶ στόμαν καὶ λαλεῖ καὶ κόλον κὶ ἀνασμαιίνει
(ἐπὶ ἐνόχου τολμῶντος νὰ δικαιολογηται καὶ νὰ ἀπολογη-
ται διὰ πράξεις ἀνεπιδέκτους ἀπολογίας) Κερασ. || Αἰνιγμ.:
Δέρμαν ἔδ', μαλλία ἢ ἔδ' κὶ ἀνασμαιν' καὶ ψῆν πα ἢ ἔδ'
(ἢ ψεῖρα) Χαλδ. **2)** Ἐπικοινωνῶ μὲ τὸν ἐξωτερικὸν
ἀέρα, ἀερίζομαι, ἐπὶ δωματίων, κιβωτίων, δοχείων Πόντ.
(Σάντ.)

ἀνασμονή ἢ, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασμαιίνω.

Ἀναπνοή ἔνθ' ἀν.: Παίρω ἀνασμονήν Κερασ. || Φρ.
Ἀνασμονήν ἢ ἐφῆκέ με νὰ παίρω (δὲν μὲ ἄφησε οὐδ' ἐλά-
χιστον νὰ ἀναπαυθῶ) αὐτόθ. Ὅσήμερον ἀνασμονήν ἢ ἐπῆρα
(οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀνεπαύθη σήμερον) αὐτόθ. **Συνών.** ἰδ.
ἐν λ. ἀνάσα **2**.

***ἀνασόβημα** τό, ἀνεσοῦισμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεσουῖζω.

Τὸ νὰ ἀναταράσῃ τίς τι.

***ἀνασοβητός** ἐπίθ. ἀνασοῦφητος Σίκιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ.

Ὁ ἀναταρασσόμενος, ὁ ἀνακινούμενος: Αἰνιγμ. Ψύλ-
λος ἀνασοῦφητος τραγουδεῖ βενέτικα (ὃ κώδων).

***ἀνασόβι** τό, ἀνεσοῦιν Κάρπ. (Ἑλυμπ.) ἀνεσοῦι
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασοβῶ.

Θόρυβος, ταραχὴ ἔνθ' ἀν.: Τί ἀνεσοῦιν εἶν' αὐτό;
Ἑλυμπ.

ἀνασοβῶ Ἡπ. ἀνασουφάου Ἡπ. ἡνεσουῶ Τῆλ.
ἀνασουφίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσουφίζω Ἡπ. ἀνεσουφίζου
Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεσουῖζω Κάρπ. ἀνεσουῖνιζω Κάρπ.
(Ἑλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνασοβῶ = πτοῶ, φοβῶ.

A) Μετβ. **1)** Ἀναταράσσω Κάρπ.: Παροιμ. φρ.
Γιὰ ψύλλον πῆγμα ἀνεσουῖζει τὸν κόσμον (ἐπὶ τοῦ μικροφιλο-
τίμου). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Ζεὺς τραγῶδ. 30
«κόμη ἀνασοβουμένη». **2)** Διερεθίζω, ἐξερεθίζω Ἡπ.
(Ζαγόρ. κ. ἀ.): Μὴ μοῦ ἀνασουφίζεις τὸν πόνο Ἡπ. Τί τοὺν
ἀνισούφ'σι κὶ κάθ' ἔτσι; Ζαγόρ.

B) Ἀμτβ. **1)** Παράγω θόρυβον, βομβῶ Κάρπ.:
Ἐνεσοῦηξεν ὁ χορὸς - τὸ μελίσσι. **Συνών.** βοῦῖζω. **2)**
Κινοῦμαι, σαλεύω, παρουσιάζω σημεῖα ζωῆς Τῆλ.: Κόμα
ἡνεσουῶ. **3)** Φλεγμαιίνω καὶ πάλιν, ἐπὶ πληγῆς Ἡπ.:

Ἄνεσούφησεν ἡ πληγή. 4) Ἀναλαμβάνω δυνάμεις, ἀναρρωνύω Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὸν εἶχαμιν γὰρ πιθαμένον καὶ ἀνασόφ'σι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπιδάνω 12.

άνασοή ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασαίνω κατὰ τὸ ἀναπνοή. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) 292.

1) Ἀνακούφισις, ἄνεσις Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἄνασοή θὰ ἰδοῦμε, ἅμα πεθάγωμε Μάν. Ἡῦρα τὴν ἀνασοή μου αὐτόθ. Ὁ ἄρρωστος ἔχει σὰν ἀνασοή (παρουσιάζει ἐλαφρὰν βελτίωσιν) αὐτόθ. || Φρ. Με τὴν ἀνασοή σου (σιγὰ σιγὰ, μὴ σπεῦδε) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 1. 2) Ἀναπνοή Πελοπν. (Μεσσ.): Πιάστη ἡ ἀνασοή μου Μεσσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

άνασονξά ἡ, Θράκ. ἄλεσονξά Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνασόινιν.

1) Τὸ φυτὸν ἄνησον (pimpinella anisum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae). Συνών. ἀνασόινιν, γλυκάννησο. β) Δεμάτιον, δρεῖγμα τοῦ φυτοῦ ἄνησου.

2) Ἀγρὸς ἐσπαρμένος μετ' ἄνησον.

ἀνασόινιν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀνασόνι Θράκ. (Καλαμ. Σηλυβρ.) Προπ. (Πάνορμ.) ἀνασόν' Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Προπ. (Κύζ.) ἀνασόν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀλασόνι ΜΦιλήντ. Γλωσσονγ. 3,240 ἀλασόν' Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀνισόν' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. ἀνισόν' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *anason*, ὅπερ ἐκ τοῦ Ἑλλήν. *ἄνησον < ἄνησον. Καὶ οἱ τύποι ἀνισόν', ἀνισόν' ἐκ τοῦ Τουρκ. τύπου *anison*.

Τὸ φυτὸν ἀνασονξά 1, ὁ ἰδ.

***ἀνασοοῦμαι**, μετοχ. ἀνασοούμενος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνασοή.

Ὁ ἀναπαυόμενος: Γνωμ. Ὅποιος πόσχεται βιαζόμενος μετανοῶν ἀνασοούμενος.

ἀνασουσσουμιάζω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σουσσουμιάζω.

Συγκρίνω, παρομοιάζω τὰ σουσσούμια, ἥτοι τὴν φυσιογνωμίαν τινὸς μετ' τὴν φυσιογνωμίαν ἄλλου. Συνών. σουσσουμιάζω.

ἀνασουφρώνω Κθεοτόκ. Κατάδ. 17

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σουφρώνω.

Συμπτύσσω, συσπῶ: Ἀνατρέχιασε, κρύος ἴδρως τοῦ βρεξεῖς ὅλο τὸ σῶμα, ἀνασοφρώσε τὸ μέτωπό του.

ἀνασπάδα ἡ, Χίος ἀνεσπάδα Χίος (Λιθ.) ἀνισπάθα Λέσβ. (Πλομάρ.) ἀνισπάθ' Λέσβ. ἀνισπάτ' Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πλομάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Τὸ ἀνισπάθ' ἐκ τύπου *ἀνεσπάθῃ.

Παγίς πτηνῶν κατασκευαζομένη ὡς ἐξῆς: Ράβδος εὐκαμπτὸς στερεώνεται ἐκ τοῦ ἐτέρου ἄκρου εἰς τὸν τοῖχον ἢ εἰς τὴν γῆν, ἔπειτα κάμπτεται, τὸ δὲ κεκαμμένον ἄκρον ἀκκουμβᾷ εἰς τὴν γῆν φέρον εἰς τὸ ἄκρον βρόχον μικρὸν μετὰ στάχυν ὡς δέλεαρ. Τὸ πτηνὸν ἐπιχειροῦν νὰ λάβῃ τὸν στάχυν ἔλκει ὀλίγον τὸν βρόχον καὶ προκαλεῖ οὕτω τὴν ἀνάσπασιν τῆς ράβδου καὶ τὴν σύλληψίν του ἐν τῷ βρόχῳ. Συνών. βρόχος.

ἀνασπάζομαι Ἡπ. Κεφαλλ. Κέως Πελοπν. (Αἴγ. Γέρμ. Γλανιτζ. Γορτυν. Λακων. Μάν.) Σῦρ. Χίος — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,365 Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 187 — Λεξ. Πρω.

Δημητρ. ἀνασπάζομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀνασπάζομαι Θράκ. (Αἰν.) ἀνεσπάζομαι Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ. ἀνισπάζομαι Κυδων. ἀνασπαίνομαι Ἡπ. Κεφαλλ. ἀνασπαίνουμι Ἡπ. νεσπάζομαι Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀσπάζομαι. Τὸ ἀνασπαίνομαι ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνασπάσθηκα κατὰ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,296

Ἀσπάζομαι, φιλῶ ἐνθ' ἀν.: Ἀνασπάζομαι τὴν εἰκόνα - τὸ λείψανο - τὸ σταυρὸν Γέρμ. Μάν. Ὁ πεθερὸς ἀνασπαστήκε τὴν ῥύφη του ἔς τὸ μέτωπο Γλανιτζ. Ἐνεσπάστην τὸν ἀφέντην του Καρδάμ. Ἐλα ν' ἀνασπαστῇς τὸ εὐαγγέλιον Σῦρ. Καὶ ἄνευ ἀντικ. Πάω ν' ἀνασπαστῶ (ἐνν. τὴν εἰκόνα ἢ τὰς εἰκόνας) Κορινθ. Σῦρ. Ἀνασπάσκα κ' ἐγὼ σήμερα Ἡπ. Νὰ σηκώσης τὸ παιδί ν' ἀνασπασθῇ Καλάβρυτ. Ὑπήνε προῦτα τὰ θυὸ ἀδέρφια καὶ τήνε νεσπαστήκανε μετὰ κλίματα καὶ δαρμούς (ἐνν. τὴν νεκράν. Ἐκ παραμυθ.) Κρήν. || Ἀσμ.

Καμπάνες, ἀσημάνετε, παπᾶδες, συναχθῆτε, ἐλᾶτε, ξένοι καὶ δικοί, νὰ τὸν ἀνασπασθῆτε

(μοιρολ.) Μλελέκ. ἐνθ' ἀν. Ποίημ.

Ἀνασπάζομαι τρυφερὰ τ' ἀγγελικὸ κεφάλι, ποῦ τ' ἔαν γειρμένο ἔς τὴν πληγή, ἔς τὴν ἀγκαλᾷ τὸ σφίγγει καὶ τ' ἀνασπάζεται γλυκά...

ΑΒαλαωρ. Ἔργα ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀσπάζομαι, φιλῶ.

ἀνασπάλλω Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνεσπάλλω Πόντ. (Κερασ. Ὄφ.) νεσπάλλω Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *σπάλλω. Ὅτι ὁ τύπος οὗτος παρὰ τὸ σφάλλω εἶναι παλαιός, μαρτυροῦν καὶ ἄλλοι ὅμοιοι, ἐν οἷς παρατηρεῖται ἐναλλαγή τῶν φθόγων σφ καὶ σπ ἢ ἀντιστρόφως, οἷον σφόνγγος - σπόγγος, σπόνδυλος - σφόνδυλος κττ. Πβ. ἔτι τὰ σημερινὰ ἐν Πόντῳ σπάζω, σπείγγω, σπογγίζω ἐκ τῶν σφάζω, σφίγγω, σφογγίζω κτλ.

Λησιμονῶ ἐνθ' ἀν.: Τὸ καλὸν ντ' ἐποίκες με κάμμιαν ἀνασπάλλω; (τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἔκαμες τὸ ξεχνῶ ποτέ;) Τραπ. Χαλδ. Ἐνεσπάλα ντὸ εἶπες με Ὄφ. Τραπ. Χαλδ. Ἀτόσα καλωσύνᾳς ἐποίηκ' ἄτον κι ἄτὸς ἐνεσπάλεν ἄτα (τοῦ ἔκαμα τόσα καλὰ καὶ αὐτὸς τὰ ἐλησμονήσεν) Ὄφ. Τραπ. Χαλδ. Κ' ἐνεσπάλθαν ντ' ἐποίκες (δὲν ἐλησμονήθησαν ἐκεῖνα ποῦ ἔκαμες) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἀπ' οὐρανοῦ κλειδὶν ἔρθεν ἔς σ' Ἀγιᾶς-Σοφιᾶς τὴν πόρταν, χρόνους ἔρθαν κ' ἐπέρασεν, καιροὶ ἔρθαν κ' ἐδέβαν, νεσπάλθεν τὸ κλειδὶν ἄθες κ' ἐπέμ' νεν κλειδωμένον (ἄθες = του) Τραπ.

Ἀφ' σον, κόρη, τοὺς σενούς σ' καὶ νεσπάλον τοὺς φίλους (ἄφησε, κόρη, τοὺς συγγενεῖς σου καὶ λησμονεῖ τοὺς φίλους) Χαλδ. Συνών. ξεχνῶ. Μετοχ. ἀνασπαλμένος 1) Ὁ λησμονηθεὶς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) 2) Ὁ ἐπιλήσμων Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Πολλὰ ἀνασπαλμένος εἶσαι! Συνών. ἀνασπαλτέας, ξεχασιάρης, ἀντίθ. ἀνάσπαλτος.

ἀνάσπαλμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνάσπαλμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνάσπελμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνέσπαλμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) νεσπαλμαν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάλλω.

Λήθη, λησμοσύνη ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀνάσπαλμαν κακὸν ἐν Τραπ. || Γνωμ. Τῇ παιδί' ὁ θάνατος ἀνάσπαλμα κ' ὁ σκῶν (δὲν σηκώνει, ἥτοι δὲν ἐπιδέχεται) Κοτύωρ. Συνών. ἀνασπάλσιμον, λησμονιά, ξεχασιά.

